

[REDACTED]

Od: [REDACTED]
Odesláno: pátek 30. července 2021 3:46
Komu: Hygienická stanice hlavního města Prahy se sídlem v Praze
Předmět: Žádost o poskytnutí informace

Dobrý den,

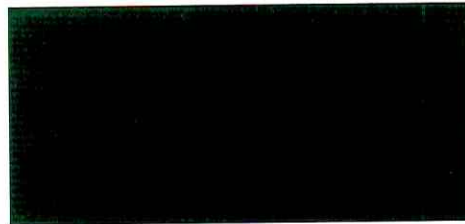
ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen "infozákon") žádám o zaslání (v nezbytném případě alespoň v anonymizované formě) rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví o odvolání proti rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2021, č. j. HSHMP 09460/2021, sp. zn. S-HSHMP 74450/2020 - jde o rozhodnutí ve věci přestupku Václava Klause, bývalého prezidenta republiky, který byl spáchán dne 28. 10. 2020.

Ve smyslu § 14 odst. 2 infozákona sděluji jako adresu pro doručování elektronickou (e-mailovou) adresu [REDACTED] a žádám o zaslání požadovaných informací, jakož i všech jiných reakcí na tuto žádost o poskytnutí informace (včetně případných rozhodnutí) výhradně prostřednictvím e-mailu na uvedenou adresu.

Děkuji za vyřízení a přeji hezký den.

[REDACTED]

Váš dopis č. j.: sine
Ze dne: 30. 7. 2021
Naše č. j.: HSHMP 47471/2021
Sp. zn.: S-HSHMP 47110/2021
Vyřizuje [redacted]
Tel.: [redacted]
E-ma [redacted]
V Praze dne: 2. 8. 2021

emailem

Poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Vážený pane [redacted]

Hygienická stanice hl. m. Prahy (dále jen „HSHMP“) jako správní orgán a povinný subjekt podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) obdržela dne 30. 7. 2021 prostřednictvím e-mailové adresy podání, které je svým obsahem žádostí o poskytnutí informací (dále jen „žádost“) podle § 13 a násl. zákona č. 106/1999 Sb.

Ve své žádosti konkrétně požadujete zodpovězení následujícího dotazu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.:

„Dobrý den,

ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen "infozákon") žádám o zaslání (v nezbytném případě alespoň v anonymizované formě) rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví o odvolání proti rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2021, č. j. HSHMP 09460/2021, sp. zn. S-HSHMP 74450/2020 - jde o rozhodnutí ve věci přestupku Václava Klause, bývalého prezidenta republiky, který byl spáchán dne 28. 10. 2020.“

K požadovanému dotazu HSHMP sděluje, že požadované dokumenty jsou vždy zasílány v **anonymizované podobě**. Tato povinnost vyplývá z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů – zkráceně GDPR) ze dne 27. dubna 2016.

V příloze tohoto dopisu Vám **zasíláme požadované informace**.

S pozdravem

[redacted]
vedoucí oddělení právního a dokumentačního
„podepsáno kvalifikovaným elektronickým podpisem“

Příloha: Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví v anonymizované podobě

MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ
Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

Praha 8. června 2021

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 6. 2021
Vyznačil dne 10. 6. 2021 podpis

Č. j.: MZDR 16141/2021-3/OES

MZDRX01FZDVL

Pisemnost předána k doručení dne: 9. 6. 2021

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo zdravotnictví jako správní úřad příslušný podle § 80 odst. 1 písm. c) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“), **rozhodlo o odvolání ze dne 29. 3. 2021, pana** [redacted]

[redacted] v řízení zastoupeného na základě plné moci ze dne 26. 1. 2021 [redacted]

[redacted] (dále jen „obviněný“), proti rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy se sídlem v Praze ze dne 19. 3. 2021, č.j. HSHMP 09460/2021, sp. zn. S-HSHMP 74450/2020, kterým byl obviněný uznán vinným z přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. a byla mu za tento přestupek uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč, a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000,- Kč, takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se **napadené rozhodnutí** Hygienické stanice hlavního města Prahy se sídlem v Praze ze dne 19. 3. 2021, č.j. HSHMP 09460/2021, sp. zn. S-HSHMP 74450/2020, **mění takto:**

1. Ve výroku I. se za slova [redacted] vkládají slova „, v řízení zastoupený na základě plné moci ze dne 26. 1. 2021 [redacted] advokátem [redacted]“
2. Ve výroku II. se slova „10 000,- Kč (slovy: deset tisíc korun českých)“ nahrazují slovy „8 000,- Kč (slovy: osm tisíc korun českých)“.

Podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu se napadené rozhodnutí ve zbytku potvrzuje.

Odůvodnění:

Ministerstvu zdravotnictví (dále jen „ministerstvo“) bylo dne 14. 4. 2021 v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu Hygienickou stanicí hlavního města Prahy se sídlem v Praze (dále jen „HSHMP“) předáno odvolání ze dne 29. 3. 2021, které podal obviněný proti rozhodnutí HSHMP ze dne 19. 3. 2021, č.j. HSHMP 09460/2021, sp. zn. S-HSHMP 74450/2020. Uvedené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 19. 3. 2021 a obviněný podal odvolání dne 29. 3. 2021. Ministerstvo na tomto místě konstatuje, že odvolání bylo podáno v souladu se správním řádem, tedy včas a osobou k tomu oprávněnou.

Ministerstvo ze spisového materiálu zjistilo následující skutečnosti rozhodné pro toto odvolací řízení:

HSHMP obdržela dne 26. 11. 2020 od Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, Vnější služby, místního oddělení Benediktská, Benediktská 1, Praha 1 (dále jen „PČR“) oznámení přestupku č.j. KRPA-286313-4/PŘ-2020-001111, ze dne 22. listopadu 2020, a úřední záznam č.j. KRPA-286313-3/PŘ-2020-001111, ze dne 22. listopadu 2020, jimiž bylo postupem podle § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“) oznámeno důvodné podezření o spáchání přestupku obviněným.

Podle oznámení přestupku č.j. KRPA-286313-4/PŘ-2020-001111, ze dne 22. listopadu 2020, je obviněný podezřelý z přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. tím, že se dne 28. 10. 2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem, nám. Republiky 1090/5, Praha 1 a v blízkém okolí tohoto domu, pohyboval bez nasazené ochrany dýchacích cest, ačkoli se nacházel na veřejném prostranství zastavěné části hl. m. Prahy, a to ve vzdálenosti bližší než 2 metry od ostatních osob, kdy tyto osoby nesdílejí společné bydliště, čímž porušil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN, ze dne 19. října 2020 (dále také jen „mimořádné opatření“). Podle úředního záznamu č.j. KRPA-286313-3/PŘ-2020-001111, ze dne 22. listopadu 2020, bylo šetřením zjištěno, že na webové doméně www.idnes.cz je zveřejněn záznam¹ ze dne 28. 10. 2020 trvajícím 2:51 minuty, na němž je zachycen obviněný, který ukládá kytici k památníku u Obecního domu, nám. Republiky 5, Praha 1, následně zde pronáší projev a v čase 1.05 záznamu stojí v těsné blízkosti tří osob. Po celou dobu záznamu nemá obviněný řádně nasazen ochranný prostředek dýchacích cest, přičemž má roušku nasazenou pod bradou. Záznam je přiložen ke spisovému materiálu na CD nosiči. Dále byla na několika různých webových adresách, např. www.idnes.cz, www.blesk.cz, www.novinky.cz zajištěna řada fotografií z uvedené události, kdy obviněný nejprve položil kytici u rohu Obecního domu, následně měl krátký projev a poté hovořil s nezjištěným počtem osob (minimálně tři), se kterými je v blízkém kontaktu a potřásá si s nimi rukou (viz fotodokumentace z internetové stránky www.blesk.cz, která je součástí spisového materiálu). Během tohoto kontaktu s přihlížejícími osobami, ani při pokládání kytice nebo poté, nemá obviněný nasazen ochranný prostředek dýchacích cest.

Následně HSHMP rozhodla příkazem č.j. HSHMP 74450/2020, sp zn. HSHMP 74450/2020, ze dne 20. 1. 2021 (dále jen „příkaz“), tak, že výrokem I. byl obviněný uznán vinným z přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 28. 10. 2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem, nám. Republiky 1090/5, Praha 1 a v blízkém okolí tohoto domu, úmyslně nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zák. č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, když se pohyboval na veřejně přístupném místě v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2

¹ https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/...-projev-28-rijen-koronavirus-zalozeni-ceskoslovenska.A201028_083757_domaci_lra

metry bez ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének.

Výrokem II. příkazu HSHMP uložila obviněnému v souladu s § 90 odst. 1, § 35 písm. b) a s § 46 zákona č. 250/2016 Sb. a podle § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. správní trest, a to pokutu ve výši 10 000,- Kč.

Obviněný podal prostřednictvím svého právního zástupce (plná moc právního zástupce ze dne 26. 1. 2021 je součástí správního spisu) proti příkazu doručenému dne 22. 1. 2021 v zákonné lhůtě odpor, a to podáním ze dne 27. 1. 2021 nadepsaném jako Odpor a vyjádření obviněného z přestupku, který je vedený u HSHMP pod č.j. HSHMP 06201/2021 (dále jen „odpor“). Obviněný v odporu předložil své argumenty a navrhl, aby bylo přestupkové řízení zastaveno.

Dne 17. 2. 2021 bylo obviněnému doručeno oznámení o pokračování řízení o přestupku č.j. HSHMP 09476/2021, ze dne 16. 2. 2021, jímž HSHMP oznámila obviněnému, že na základě podaného odporu se příkaz podle § 150 odst. 3 správního řádu ruší a řízení o přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. pokračuje. HSHMP poučila obviněného o jeho procesních právech podle § 36 a § 38 správního řádu a o právu podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. žádat nařízení ústního jednání, seznámila ho s výčtem podkladů pro vydání rozhodnutí a tím, že jejich shromažďování bylo ze strany HSHMP ukončeno a obviněný se k nim může vyjádřit do dne 2. 3. 2021.

Dne 19. 2. 2021 obdržela HSHMP podání obviněného ze dne 19. 2. 2021 nazvané Doplnění vyjádření obviněného z přestupku (dále jen „doplnění vyjádření“), které eviduje pod č.j. HSHMP 11265/2021, jímž obviněný doplnil argumentaci uvedenou v odporu.

HSHMP rozhodnutím ze dne 19. 3. 2021, č.j. HSHMP 09460/2021, sp. zn. S-HSHMP 74450/2020, uznala pod výrokem I. obviněného vinným z přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. kterého se dopustil tím, že dne 28. 10. 2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem, nám. Republiky 1090/5, Praha 1 a v blízkém okolí této budovy nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN, ze dne 19. října 2020, vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, když se pohyboval na veřejně přístupném místě v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2 metry bez ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál či jiné prostředky, které brání šíření kapének.

HSHMP pod výrokem II. uložila obviněnému za spáchání uvedeného přestupku podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb. a podle § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. správní trest, a to pokutu ve výši 10 000,- Kč.

HSHMP pod výrokem III. uložila obviněnému v souladu s § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000,- Kč.

Obviněný v odvolání proti uvedenému rozhodnutí uvádí následující:

1. Odvolání

Obviněný trvá na právních argumentech a tvrzeních, které byly uplatněny před orgánem prvního stupně s tím, že se s nimi orgán prvního stupně nevypořádal a zjevně setrval na svém stanovisku jen s cílem dokončit přestupkové řízení udělením pokuty.

2. Trest za uctění státního svátku a svobodu projevu

Obviněný uvádí, že jeho postih je postihem za politický akt, nikoliv za porušení hygienických pravidel. Obviněný u Obecního domu v den státního svátku 28. října uctil zakladatele státu a samotný náš stát položením kytice a přitom pronesl krátký projev, čímž realizoval ústavně zaručenou svobodu projevu.² Obviněný připomíná, že i totalitní režim postíhoval gesta uctění režimu nepohodlných osob, když znemožňoval či postíhoval veřejné položení kytic a jiné uctění památky protirežimních osob. Podle obviněného napadené rozhodnutí je **neústavní, protože jeho smyslem a cílem je postih za ústní i neverbální projev obviněného.**

Obviněný dále uvádí, že vládou i ministerstvem je dovoleno, aby řečníci v televizním studiu byli bez roušek. Pakliže je tak umožněno v uzavřeném objektu, je analogicky možné tak činit i ve venkovních prostorách. Obviněný k argumentu orgánu prvního stupně, že v televizních diskuzích je málo lidí, uvádí, že v televizních studiích jsou kromě diskutujících přítomni kameramani, osvětlovači a často další lidé, byť je kamera nezabírá. Obviněný uvádí, že materiálně je jistě z hlediska případného šíření nemoci méně nebezpečný venkovní prostor než uzavřené studium. Dále uvádí, že také nelze z hlediska rovnosti preferovat natáčení držitelů televizní licence od natáčení jiných zpravodajských subjektů, například zpravodajských webů.

Podle obviněného se napadené rozhodnutí nevypořádává s tím, že při projevu zachyceném videokamerami byl obviněný v obdobném postavení jako řečníci ve studiu a mělo být tedy jeho jednání hodnoceno podle výjimky stanovené pro řečníky v televizním studiu. Navíc se HSHMP nevyrovnává se skutečností, jak a v jaké míře by mohlo dojít k epidemiologickému ohrožení, když zmíněný akt trval jen několik málo minut. Pokud se nějaká osoba přiblížila na méně než dva metry k obviněnému, šlo o jednání této jiné osoby. Tím obviněný zpochybňuje otázku zavinění.

3. Veřejně činná osoba

Dále obviněný v odvolání tvrdí, že je v napadeném rozhodnutí rozebíráno jeho postavení jako veřejně činné osoby. Orgán prvního stupně tvrdí, že to nebylo zohledněno v rámci uznání viny, ani jako přitěžující okolnost v rámci uložení pokuty, zároveň však tvrdí, že chtěl tuto skutečnost zmínit: *„Nicméně správní orgán považoval za stěžejní zdůraznit, že právě veřejně činné osoby by se měly chovat svědomitě a tak, aby nedávaly ostatním záminku či v ostatních nezbuzovali pohnutku k páchání protiprávního jednání.“* (s. 8, ad 3 rozhodnutí). Podle obviněného tímto si správní orgán prvního stupně protirečí, neboť v rámci přestupkového řízení má provádět jen tvrzení a důkazy týkající se přestupku. Kdyby skutečně k této skutečnosti nepřihlížel, jak neustále opakuje, vůbec to neměl v původním příkazu, ale ani v napadeném rozhodnutí takto uvádět. Prostě rozebírání skutečnosti, které nemají vliv na rozhodnutí o přestupku, je nadbytečné. Pokud je správní orgán ovšem uvedl, je logické přesvědčení účastníka, že je uveden v rámci podkladu rozhodnutí, ze kterých vychází ve vlastním rozhodnutí.

Podle obviněného navíc úvahy o svědomitém chování veřejně činných osob jsou zcela mimo působnost HSHMP. Naopak veřejně činné osoby mají právo a povinnost se postavit proti nedůvodné státní represí. Pokud chce takto HSHMP rozebírat svědomitost chování veřejně činných osob, nechť rozebere, zda je svědomité jednání ministra Jana Blatného, který nařídil lidem nosit roušku, byť jsou na ulici sami, když je zřejmé, že je-li někdo na ulici sám, nemůže nikoho nakazit.

² Čl. 17 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod.

Podle obviněného z citovaného výroku plyne, že se represivním orgánům HSHMP nelíbí údajné přestupkové jednání obviněného právě proto, že je veřejnou osobou a že jednání takové osoby vyjadřující svůj odpor k razantnímu omezení svobody může vést k obecné občanské neposlušnosti. Právým cílem tedy bylo postihnout obviněného za jeho politický postoj.

4. **Pokuta za soudem zrušené opatření obecné povahy**

Obviněný tvrdí, že HSHMP ukládá neústavně pokuty za porušení opatření, které bylo pro nezákonnost zrušeno soudem. Mimořádné opatření ze dne 19. 10. 2020, č.j. MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN, bylo pro nezákonnost zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2020, č.j. 18 A 59/2020-224. Podle obviněného i když bylo v době 28. 10. 2020 platné, je v právu s ohledem na princip právního státu uplatňována zásada, že nelze trestat za porušení povinností, které byly zrušeny pro nezákonnost. Podle obviněného jestliže není státní orgán schopen vydat opatření obecné povahy bez právních vad, je obecně přijímaným důsledkem v právní teorii i ve správním soudnictví, že tato neschopnost či dokonce úmyslné jednání ministerstva má za důsledek zastavení sankčních řízení a případnou nevyhmatelnost již udělených správních postihů za toto protiprávně a nesprávně vydané opatření. HSHMP nemůže za porušení protizákonného mimořádného opatření nikoho pokutovat.

HSHMP jako orgán prvního stupně uvedla, že napadené opatření nebylo zrušeno pro nezákonnost, ale nedostatek odůvodnění (s. 8 ad 4 rozhodnutí). To považuje obviněný za protimluv. Řádné odůvodnění je povinnou zákonnou součástí řízení o vydání opatření obecné povahy, je-li odůvodnění nedostatečné, není řádné – tedy je nezákonné. O nutnosti odůvodnění hovoří § 172–173 správního řádu. Je věcí ministerstva, že původně nechťelo vydávat své příkazy a zákazy ani jako vyhlášku, ani jako opatření obecné povahy, k čemuž bylo donuceno až přístupem soudů. Ministerstvo má znát zákon a bylo od počátku jasné, že vydávání opatření mimo jakékoliv standardní kategorie opatření obecné povahy je neudržitelné a zjevné zneužití moci ministerstvem, které musí nést důsledky své právní neznalosti.

Podle obviněného HSHMP klame, když označila opatření za platně vydané a přijaté. Přitom jí je známo, že soud dotčené opatření pro nezákonnost zrušil. Přitom tato nezákonnost nevznikla až výrokiem soudu, ale byla obsažena již při vydání a přijetí opatření. Soud tuto nezákonnost jen jasně a závazně pojmenoval. Státní orgány nesmí při výkonu státní moci lhát či jinak klamat.

Obviněný odkazuje na čl. VII a VIII usnesení Krajské hygienické stanice Zlínského kraje se sídlem ve Zlíně (dále jen „KHS ZK“) ze dne 6. 11. 2020, č.j. KHSZL-31361/12020, sp. zn. S-KHSZL/09778/2020/6.9/SO/ZL/KOC-02. KHS ZK odložila oznámení o přestupku, který se měl stát 17. 4. 2020, proti povinnosti uložené podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb. nařízené postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. Důvodem odložení bylo, že Městský soud v Praze prohlásil vydaná opatření ministerstva za protiprávní a zrušil je rozsudkem ze dne 23. 4. 2020 s účinností ke dni 27. 4. 2020, pokud již dříve nebyla zrušena. Rozhodnutí Městského soudu v Praze užitého KHS ZK sice bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, ale to nic nemění na zásadě, že je-li pro nezákonnost, včetně absence zákonné povinnosti řádného odůvodnění, zrušeno opatření obecné povahy, nelze na základě něj provádět přestupková řízení.

V případě obviněného HSHMP uložila pokutu konkrétně za porušení opatření obecné povahy – mimořádného opatření ministerstva ze dne 19. 10. 2020, č.j. MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN, které však bylo pro nezákonnost zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2020, č.j. 18 A 59/2020-224. I když bylo v době 28. 10. 2020 platné, je v právu s ohledem na princip právního státu uplatňována zásada, že nelze trestat za porušení povinností, které byly zrušeny

pro nezákonnost. Je přitom jedno, z jakého důvodu protiprávnost byla. I nedostatek odůvodnění je protiprávností při vydávání opatření obecné povahy. Obviněný uvádí, že Česká republika je unitární stát, proto má i jednotný právní řád. Podle § 2 odst. 4 správního řádu musí správní úřad postupovat tak, aby ve věcech podobných nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pakliže již KHS ZK uznala, že nemůže postihovat osoby za údajné porušení opatření obecné povahy ministerstva, které bylo soudem prohlášeno za nezákonné, byť takové porušení mělo nastat ještě v době před rozhodnutím soudu, je třeba tento závěr respektovat i u jiného místně příslušného orgánu.

Důkaz: Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2020, 18 A 59/2020-224.³ Usnesení KHS ZK ze dne 6. 11. 2020, č.j. KHSZL-31361/12020, sp.zn. S-KHSZL/09778/2020/ 6.9/SO/ZL/KOC-02.

5. **Nezákonnost a neústavnost stanovení povinnosti nošení roušek**

Obviněný uvádí, že jedním z přínosů polistopadových změn v oblasti státu a práva bylo, že povinnosti může ukládat jen zákon. Polistopadový ústavní řád tak reagoval na totalitní praxi, kdy řadu povinností stanovily podzákonné předpisy či dokonce různá opatření státních orgánů, která neměla ani charakter právního předpisu. Ústava České republiky nepřipouští, aby státní represivní orgány jednaly jako v době totality a určovaly povinnosti, které zákon výslovně nezná.

Podle obviněného symbolem vládních opatření v roce 2020 bylo plošné nařízení nosit ochranu úst a nosu, běžně označované jako povinnost nosit roušku, byť mohlo jít i o respirátor či šátek. Možnost nařízení této povinnosti však výslovně nestanoví žádný zákon. Ministerstvo, jež je jen ústředním orgánem státní správy zdravotnictví, není nadřazeno nad jiné. Může určovat povinnosti nemocnicím a jiným subjektům ve svém rezortu. Nemůže omezit svým opatřením plošně celostátně práva lidí, která lze omezit jen zákonem a v době nouzové vládou, což platí i vůči plošnému nařizování zákonem neumožněných povinností. To by musel umožnit zákon ústavní. Tuto absenci doplnil až pandemický zákon, který stanovil možnost přikázat užívání ochranných pomůcek, ovšem až s účinností od 27. 2. 2021.⁴

Podle obviněného ministerstvo staví svou pozici na zdravotnické odbornosti. Ale moc v demokracii nemají úzce zaměřeni odborníci, ale volení politikové. V knize *Karanténa* je to vystiženo slovy: „*Netze přijmout zdravotnický absolutismus.*“⁵ Plošné nošení roušek venku, i když jde člověk po lese, nemá vliv na virovou nákazu. Díky kritice byl příkaz nosit roušky venku na podzim 2020 omezen na zastavěné území obcí a jen pro případy, jsou-li lidé blízko. Je zřejmé, že povinnost nošení roušky se neopírá o žádnou odbornost, když byla na jaře 2020 stanovena i pro procházky v lese. Zjevně nesmyslné a svévolné zákazy a příkazy vlády nejsou pramenem práva. Základním zdrojem práva je rozum, a to se očekává i od ministerstva.

6. **Zákon o ochraně veřejného zdraví**

Obviněný uvádí, že povinnost nosit roušku zůstala zachována i po zrušení nouzového stavu dne 17. 5. 2020, i když byla omezená na přepravu osob metrem v Praze a zdravotnická zařízení. Následně došlo od 1. 9. 2020 k jejímu rozšíření na povinnost osob nosit roušku uvnitř budov a ve veřejné dopravě, když nouzový stav byl vyhlášen až od 5. 10. 2020.⁶

³ <https://advokatnidenik.cz/wp-content/uploads/18-A-59-2020-rozsudek-anonymizovanv.pdf>

⁴ § 2 odst. 2 písm. i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19.

⁵ KLAUS, VÁCLAV. *Karanténa*. Institut Václava Klause Praha 2020. ISBN 978-80-7542-061-9, název kapitoly III.

⁶ Usnesení vlády č. 391/2020 Sb.

Ministerstvo tak učinilo svým opatřením, které ani neoznačilo jako opatření obecné povahy, čímž opět pohrdlo právem, které stanoví, že právní akty musí být správně označovány. Ovšem jako opatření obecné povahy bylo obecně posuzováno. Na jaře 2020 uvedli právní akademici Jakub Dienstbier, Viktor Derka a Filip Horák k právní úpravě vydávání těchto opatření, že „je přinejmenším ústavně značně problematická“.⁷

Ministerstvo se opíralo o § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., který mu umožňuje uložit zákaz nebo nařízení určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Jde o neurčité obecné zmocnění, což je rozdíl vůči ostatním zmocněním, kdy zákon výslovně umožňuje zakázat či naopak přikázat výslovně uvedené činnosti uvedeným adresátům – např. zdravotnickým zařízením.

Obviněný poukazuje na ústavní zásadu, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Pakliže žádný zákon výslovně neumožňuje ministerstvu stanovit povinnost nošení roušek, je tato ústavní zásada narušena. Opatření ministerstva nebyla, na rozdíl od krizových opatření vlády, publikována ve Sbírce zákonů. Byla zveřejňována na úřední desce a webu ministerstva. Opakované změny těchto opatření byly obtížně vyhledatelné. Pokud by měla formu právního předpisu, byla by jasná a zřejmá jejich publikace ve Sbírce zákonů, která má dnes i elektronickou formu, a tedy nehrozí žádné nebezpečí z prodlení.

Přitom zákon výslovně uvádí možnost omezení či uzavření divadel a stravovacích zařízení.⁸ Je zřejmé, že do divadla či hospody chodí hodně lidí, nikoliv však každý. Povinnost nosit roušku však postihla téměř každého. Obviněný uvádí, že z hlediska logiky právní interpretace dochází k závěru, že pokud zákonodárce výslovně v zákoně stanovil možnost zákazu postihujícího menší množství lidí, tím spíše má povinnost stanovit možnost zákazu postihujícího téměř každého. A pokud takovou povinnost nestanovil, je nutno učinit závěr, že tak stanovit nechtěl.

Podle obviněného připustí-li se, že ministerstva mohou lidem stanovit povinnost, jež není výslovně umožněna zákonem, pouze na základě obecného a neurčitého zmocnění, a že mohou stanovit povinnosti a zákazy jen za určitým, aniž by zákon výslovně stanovil obsah tohoto zákazu, vyprázdní se ústavní norma, že povinnost lze uložit jen zákonem. To nás vrací před rok 1989 a výkonná moc se stane zdrojem nových povinností. Takové zmocnění je ústavně nedostatečné. Přitom sám zákon č. 258/2000 Sb. na jiných místech uvádí konkrétní povinnosti, které lze uložit. Pokud by zákonodárce chtěl, aby ministerstvo ukládalo povinnost nosit roušky, mohl tak učinit. Jestliže tak neučinil, je to vůle parlamentu, že mimo povinností v zákoně uvedené jiné povinnosti uložit plošně neomezenému počtu lidí nelze.

Podle obviněného neurčité zmocnění je možné užít ke stanovení povinností vůči podřízeným subjektům v působnosti ministerstva. Pokud ministerstvo ukládá povinnost lidem jen z preventivních důvodů plošně, jde o nesprávný postup. Navíc je tato povinnost spojena i s finanční zátěží pro lidi. Většina lidí nepoužívá roušku tak, jak by se mělo, tedy několikrát denně vyměněnou. Pro rodinu se dvěma dětmi by takový postup byl znatelným finančním zásahem do jejich rodinného rozpočtu.

Obviněný uvádí, že samo ministerstvo si bylo vědomo problematickosti svých opatření. Proto připravilo vládní návrh zákona o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 v roce 2020. Zde již bylo výslovně uvedeno, že může být přikázáno použití ochranných prostředků (tedy i roušek), a to formou opatření, které

⁷ DIENSTBIER, JAKUB, DERKA, VIKTOR, HORÁK, FILIP. Ústavnost mimořádných opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Právník 5/2020, ISSN 0231-6625, s. 417-432 (432).

⁸ § 69 odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb.

vydá s předchozím souhlasem vlády, v případě nebezpečí z prodlení by byl nutný následný souhlas vlády.⁹ Návrh vláda schválila 7. 5. 2020¹⁰ a téhož dne postoupila do Poslanecké sněmovny. Pak však vláda ztratila zájem na jeho projednání. První čtení bylo navrženo až na schůzi Poslanecké sněmovny započaté 20. 10. 2020. To za situace, kdy pro jiné zákony vláda využila zrychlené projednání ve stavu legislativní nouze. Pakliže není zákon přijat, dané zákazy nelze uplatnit.

Pandemický zákon byl nakonec přijat jako zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii COVID-19, je však účinný až od 27. 2. 2021 a na posuzovanou situaci nedopadá.

7. Ukládání povinností nepředvídaných zákonem

Obviněný uvádí, že Ústava ČR stanoví, že povinnosti lze uložit jen zákonem. Obdobně to stanoví i Listina základních práv a svobod, která však na jiném místě stanoví, že povinnosti lze ukládat i na základě zákona.¹¹ Vztahem obou ustanovení se zabýval Ústavní soud, když poprvé rozhodoval o možnosti ukládat povinnosti, které výslovně zákon nestanoví, obecně závaznými vyhláškami. Ústavní soud v roce 1994 stanovil, že nelze v obecně závazných vyhláškách stanovit povinnosti, které nejsou umožněny výslovně a určitě zákonem, byť by šlo o samostatnou působnost obcí, která je určena demonstrativním výčtem v zákoně o obcích. Konkrétně mu nestačila slova § 14 odst. 2 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích: „*Obec v samostatné působnosti dále zajišťuje ve svém územním obvodu hospodářský, sociální a kulturní rozvoj, ochranu a tvorbu zdravého životního prostředí,...*“¹² Pro účely stanovení povinností v obecně závazných vyhláškách vnímal Ústavní soud zákonný výčet v § 14 odst. 1 tehdejšího zákona o obcích jako taxativní. V zákoně o obcích z roku 2000 pak již zákonodárce zřetelně stanovil taxativním výčtem, kdy mohou obce obecně závaznými vyhláškami stanovit povinnosti.¹³ Tuto povinnost prvotního určení povinnosti v zákoně pro obce stanovil Ústavní soud přesto, že územní samospráva má právo vydávat obecně závazné vyhlášky přímo na základě ústavního zmocnění v oblasti své samosprávy (samostatné působnosti).¹⁴ Žádná ústavní úprava vydávat opatření obecné povahy pro ministerstvo neexistuje.

Podle obviněného ze závěrů Ústavního soudu vůči obecně závazným vyhláškám obcí plyne, že podzákonný právní předpis může stanovit určité povinnosti, pouze je-li možnost stanovení těchto povinností uvedena v zákoně. Přitom zákonné uvedení takových povinností musí být určité, nelze použít jen neurčité pojmy a odkázat jen na nějaký prospěšný účel. To plně platí i pro opatření obecné povahy, která mají nižší sílu než zákon.

Obviněný uvádí, že Ústavní soud vyložil pojem „*ukládání povinností toliko na základě zákona*“ dle čl. 4 odst. 1 Listiny tak, že právní akt může stanovit povinnost, ale tuto povinnost musí výslovně zákon znát. A to platí i pro opatření obecné povahy. Konečně za příklad lze uvést výklad opaku, kdy by se celá zákonná úprava povinností řidiče v zákoně o provozu na pozemních komunikacích mohla zúžit do jednoho ustanovení, že Ministerstvo vnitra může za účelem bezpečnosti a plynulosti silničního provozu stanovit různé povinnosti svým opatřením.

⁹ § 2 odst. 2 písm. i) a § 3 vládního návrhu zákona o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 v roce 2020 a o změně některých souvisejících zákonů. Tisk Poslanecké sněmovny 859, 8. volební období 2017-21.

¹⁰ Usnesení vlády ze dne 7. 5. 2020 č. 515.

¹¹ Čl. 2 odst. 2 Ústavy ČR č. 1/1993 Sb. Čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

¹² Nález č. 5 Sbirky nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR z 19. 10. 1994, Pl.ÚS 5/93. § 14 odst. 2 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích.

¹³ § 10 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích.

¹⁴ Čl. 104 odst. 3 Ústavy ČR.

8. Zastrásovací výše pokuty

Obviněný uvádí, že ustanovení § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb., které umožňuje uložení pokuty až 3 000 000,- Kč, je neústavní, protože umožňuje obrovskou libovůli správního orgánu. V přestupkovém právu jsou zpravidla rozlišovány správní tresty podle subjektů – fyzická osoba, podnikající fyzická osoba, právnická osoba. Toto ustanovení však trestá všechny osoby stejně, přitom je zřejmé, že pro naprostou většinu lidí v ČR by uložení maximální výše pokuty bylo likvidační.

Podle obviněného je v rozporu se základními zásadami právního státu, jestliže zákon umožňuje správnímu úřadu dávat tak vysoké pokuty za to, že někdo nemá několik minut roušku a jde o nepodnikající fyzickou osobu, která chtěla uctít hrdinství zakladatelů československého státu. To, že nakonec HSHMP nepřistoupila k uložení drakonické pokuty, nezhojuje neústavnost takové zákonné úpravy.

9. Rozpor povinnosti mít zakrytý obličej a zákazu zakrývání obličeje dle zákona o právu shromažďovacím

Obviněný se zúčastnil oslavy státního svátku u Obecního domu v Praze, kde se vytvořilo shromáždění. Bez ohledu, zda bylo toto shromáždění svoláno a formálně oznámeno nebo vzniklo spontánně, musí jeho účastníci respektovat povinnosti stanovené zákonem o právu shromažďovacím. Podle § 7 odst. 4 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů, platí: *Účastníci shromáždění nesmějí mít obličej zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím jejich identifikaci.* Podle § 14 odst. 1 písm. b) tohoto zákona osoba spáchá přestupek, když si obličej zakryje. Obviněný podotýká, že mimořádné opatření ministerstva nemůže měnit nebo rušit povinnosti stanovené zákonem o právu shromažďovacím.

Podle obviněného nelze spáchat přestupek, jestliže kdokoli postupuje dle zákona o právu shromažďovacím a na shromáždění nemá zahalený obličej ani z části. I kdyby se správní orgán s touto argumentací neztotožnil, jedná se o právní omyl, a tedy jednání bez zavinění.

HSHMP uvádí, že se nejednalo o shromáždění podle shromažďovacího zákona, protože nebylo ohlášeno příslušnému úřadu. Ovšem shromažďovací zákon se vztahuje i na shromáždění neohlášená, která například vzniknou spontánně, což plyne z negativního výčtu shromáždění, která pod tento zákona nespádají, v § 2 shromažďovacího zákona i z možnosti rozpustit neoznámené shromáždění dle § 12 odst. 2, ale jen ze zákonných důvodů jako předem oznámené. To byl i případ shromáždění při oslavě státního svátku 28. října.

10. Výjimka z důvodu přesvědčení

Obviněný uplatňuje také vůči zahalování obličeje tzv. výhradu svědomí ve smyslu nálezu Ústavního soudu „*Ústavní soud zdůrazňuje, že oprávněnou výhradu svědomí nelze ztotožňovat s jakýmkoli subjektivně vnímaným nesouhlasem s právní povinností... nýbrž tento nesouhlas musí být svým nositelem vnímán jako bezpodmínečná povinnost respektování určité závazné mravní normy v konkrétní situaci, musí jít o vážné, mravní rozhodnutí v rovině dobra a zla. Takový nesouhlas pak může vyplývat i ze silného přesvědčení ohledně možnosti nevratného poškození zdraví osoby blízké.*“ (nálezn Ústavního soudu I. ÚS 1253/14).

Obviněný uvádí, že své přesvědčení dává najevo také tím, že kritizuje opatření přijímaná exekutívou, která omezují lidskou svobodu. Poukazuje na rozsudek NSS č.j. 9 As 62/2020-33. V této věci byl potvrzen rozsudek Městského soudu v Praze, který dospěl k závěru, že nepřijetí dítěte do školky není sankcí, kterou by zákon č. 258/2000 Sb. s nepodstoupením povinného očkování spojoval (správním trestem za přestupek je ona pokuta). Přesto má nepřijetí do školky pro dítě i její rodinu negativní důsledky. Proto se podle Městského soudu v Praze měl odvolací orgán (Magistrát hl. m. Prahy) zabývat už ve správním řízení tím, že rodiče dítěte uplatnili

vůči očkovací povinnosti tzv. výhradu víry, resp. svědomí. Obviněný je názoru, že obdobně je třeba posoudit sankce za nepoužívání roušky při oslavě státního svátku. HSHMP na s. 13 rozhodnutí uvádí, že by bez roušek mohlo dojít k razantnímu nekontrolovatelnému šíření viru. Skutečnost je však taková, že právě v době, kdy platila povinnost mít roušky, došlo k nárůstu šíření viru. Takže empirické údaje o počtu nakažených nekorespondují s tvrzením HSHMP, že by rouška přenosu viru bránila.

11. Materiální stránka přestupku nebyla naplněna

Obviněný uvádí, že § 5 zákona č. 250/2016 Sb. definuje přestupek jako společensky škodlivý protiprávní čin. Správní orgán je při rozhodování o tom, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, povinen zkoumat i stránku materiální, tj. zdali zaviněné jednání je společensky škodlivé. Z rozhodovací praxe NSS (rozsudek ze 14. 12. 2009, 5 As 104/2008-45) je zřejmé, že materiální aspekt přestupku je jedním ze základních atributů definice přestupku a **musí se vždy prokazovat a nikdy presumovat**. Podle obviněného není zřejmé, v čem spočívá škodlivost daného jednání pro společnost. NSS uvedl: *„Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. (...) Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat žádné paušální závěry...“* (Rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, 5 As 81/2018-18).

11.1. Obviněný nemohl nikoho ohrozit, neboť byl zdrav

Obviněný uvádí, že byl zdrav a neměl žádné příznaky respiračního onemocnění. Okolo koronaviru se vytvořil dojem, že jej šíří asymptomatictí jedinci. To ale vyloučila nedávná studie zveřejněná ve vědeckém časopise Nature.¹⁵ Z této studie vyplývá následující: *„Virus cultures were negative for all asymptomatic positive and repositive cases, indicating no “viable virus” in positive cases detected in this study... In the present study, virus culture was carried out on samples from asymptomatic positive cases, and found no viable SARS-CoV-2 virus. All close contacts of the asymptomatic positive cases tested negative, indicating that the asymptomatic positive cases detected in this study were unlikely to be infectious.“*

Obviněný uvádí, že navíc je asymptomatický průběh u virů poměrně běžný, asymptomaticky může probíhat i chřipka, která je vážným onemocněním velmi se blížícím COVIDU-19, nebo nebezpečné a vysoce nakažlivé spalničky. Podle informací Českého zdravotního ústavu je smrtelnost COVIDU-19 pouze 0,3 %. Chřipka má smrtelnost 0,1 %, ale u této nemoci se testy prakticky nepoužívají, a tak nevíme, kolik přesně lidí mělo chřipku kupř. právě asymptomaticky a kolik s ní skutečně každým rokem zemře (proto se jen odhaduje, že asi 2 000 lidí).

¹⁵ <https://www.nature.com/articles/s41467-020-19802-w>

11.2 Nebyl prokázán kvalifikovaný rizikový kontakt

Obviněný uvádí, že na vládním Covid portálu se jako rizikový kontakt uvádí: přímý fyzický kontakt (polibek, objetí) či kontakt 15 minut ve vzdálenosti méně než 2 m.¹⁶ Podle obviněného nebylo prokázáno, že by byl rizikový kontakt s dalším účastníkem shromáždění. Akce byla ve venkovním prostoru.

12. Závěrečný návrh

Obviněný navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a přestupkové řízení zastaveno.

Ministerstvo jako odvolací orgán přezkoumalo na základě podaného odvolání napadené rozhodnutí podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. v plném rozsahu a dospělo k následujícím závěrům:

Ministerstvo jako správní úřad příslušný podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb. nařídilo postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 mimořádné opatření pod č.j. MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN, ze dne 19. října 2020, jímž v bodě I.1 všem osobám s účinností ode dne 21. října 2020 od 0:00 hod. do odvolání tohoto mimořádného opatření zakázalo pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to:

- a) ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování (např. hotelový pokoj),
 - b) v prostředcích veřejné dopravy,
 - c) na nástupištích, v přístřešku a čekárně veřejné dopravy,
 - d) v motorových vozidlech, ledaže se v motorovém vozidle nachází pouze osoby z jedné domácnosti,
 - e) na všech ostatních veřejně přístupných místech v zastavěném území obce, kde dochází na stejném místě a ve stejný čas k přítomnosti alespoň 2 osob vzdálených od sebe méně než 2 metry, nejedná-li se výlučně o členy domácnosti.
- Zákaz se nevztahoval na osoby a případy uvedené v bodě I.2 mimořádného opatření.

Z odůvodnění mimořádného opatření vyplývá, že v průměru dochází k více než pětinasobnému snížení rizika přenosu (v recentním systematickém přehledu ze 17,4 % bez obličejové masky na 3,1 % s obličejovou maskou, např. N95, chirurgická nebo 12–16 % vrstevná bavlněná rouška) při nošení ochranného prostředku nosu a úst. Účinnost výše uvedeného mimořádného opatření na úrovni jednotlivce i na úrovni populace kromě toho prokázalo i několik dalších studií o používání zdravotnických nebo nezdravotnických roušek. Správně nošená rouška (tj. rouška zakrývající nos a ústa) je nejen účinná při snižování šíření viru pomocí respiračních sekretů (tj. kontrola zdroje nákazy), ale také při ochraně jednotlivců před onemocněním COVID-19. Roušky představují jednoduchou bariéru, která zabraňuje šíření kapének respiračních sekretů vzduchem na jiné lidi, především při mluvení, kašlání nebo kýchání.

Kapičky větší než 10 pm (velké kapky) jsou často generovány kašlem nebo kýcháním, ale i křičením, smíchem či běžnou mluvou, a dochází k jejich uvolňování někdy velkou rychlostí (50 m/s při kýchání, 10 m/s při kašli). Díky svým rozměrům a velké rychlosti se tyto velké kapky dostávají na daleko větší vzdálenosti než malé kapky. Velké kapky mohou bez bariéry doletět až do vzdálenosti více jak 2 metry (kašel) a více jak 6 metrů (kýchání). Samotné

¹⁶ <https://covid.gov.cz/situace/onemocneni-obecne-o-opatrenich/kontakt-s-nakazenym>

dodržování dvoumetrové distanční vzdálenosti nemusí zabránit přenosu těchto velkých kapek, které mohou obsahovat virus.

Ochrana použitím roušky může ovlivňovat pravděpodobnost míry přenosu viru v komunitě podobně jako dodržování dvoumetrového odstupu od ostatních osob a omezení volného pohybu osob na veřejnosti. V případě kombinace těchto přístupů, omezení shlukování se osob a nošení obličejových roušek může zdvojnásobit účinek opatření a vést k oploštění křivky pozitivních případů onemocnění COVID-19 v populaci.

Snížení přenosu virů v populaci prostřednictvím nošení roušek je finančně nenákladná intervence, která může zabránit zvýšení úmrtnosti populace a vést ke snížení ekonomických ztrát souvisejících se zvýšenou nemocností.

Zkušenosti z praxe ukázaly, že země podporující nošení roušek a respirátorů měly nižší úmrtnost na koronavirovou infekci. Zavedení roušek do praxe rovněž vedlo ke zpomalení denního nárůstu nových případů oproti období před rouškami.

Onemocnění COVID-19 představuje tzv. kapénkovou infekci, která je převážně přenášena vzduchem. Nejvyšší nemocnosti v populaci je dosahováno právě při šíření respirační cestou, pomocí kapének obsahujících infekční agens, které se dostávají do okolí nemocného při mluvení, dýchání kašláním a kýchání. Uvedený způsob šíření onemocnění měla omezit právě ochrana dýchacích cest. Důsledné dodržování požadavku ochrany dýchacích cest nepochybně přispívá k ochraně populace a zejména jedinců s oslabeným imunitním systémem (např. osoby s chronickým onemocněním), u nichž může v souvislosti s onemocněním COVID-19 dojít i k fatálnímu následku – smrti.

Ministerstvo má za dostatečně prokázané, že obviněný se dopustil jednání uvedeného ve výroku I. napadeného rozhodnutí, tj. že dne 28. 10. 2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem, nám. Republiky 1090/5, Praha 1 a v blízkém okolí této budovy se pohyboval na veřejně přístupném místě v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2 metry bez ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál či jiné prostředky, které brání šíření kapének. Tuto skutečnost jednoznačně prokazují podklady, které jsou součástí spisu. Uvedeným jednáním obviněný nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN, ze dne 19. října 2020, vydaném podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2. Ministerstvo stejně jako HSHMP neshledalo, že by se na obviněného vztahovala některá z výjimek z povinnosti nosit ochranu dýchacích cest, uvedených v bodě I.2 mimořádného opatření.

Pokud jde o vedené řízení o předmětném přestupku, ministerstvo neshledalo v postupu HSHMP nedostatky. Řízení bylo zahájeno dne 22. 1. 2021 doručením příkazu obviněnému. Po jeho zrušení včas podaným odporem HSHMP obviněného v přípisu č.j. HSHMP 09476/2021, ze dne 16. 2. 2021 (oznámení o pokračování řízení o přestupku), přiměřeně poučila o jeho procesních právech jak podle správního řádu, tak o právu podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. požádat o nařízení ústního jednání, a poskytla mu dostatečnou lhůtu k vyjádření se k podkladům ve spisu. HSHMP se s argumenty obviněného vznesenými v odporu a doplnění vyjádření vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost uloženou mimořádným opatřením vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb. k ochraně zdraví fyzických osob při epidemii či nebezpečí jejího vzniku.

Přestupkem je podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. je fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 15 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel
a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo
b) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.

Ministerstvo konstatuje, že obviněný se dopustil protiprávního jednání uvedeného v § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., čímž naplnil formální stránku přestupku, který je mu kladen za vinu. S ohledem na materiálně-formální pojetí přestupku je správní orgán povinen hodnotit míru společenské škodlivosti spáchaného protiprávního jednání. Materiální stránka přestupku byla rovněž naplněna a ministerstvo se ztotožňuje s tím, jak HSHMP posoudila společenskou škodlivost protiprávního jednání obviněného, tj. došlo k ohrožení ochrany lidského zdraví, neboť obviněný bez nasazené ochrany dýchacích cest mohl nakazit osoby, které stály v blízkém okolí obviněného po dobu jeho projevu, bezprostředně předtím a bezprostředně poté (blíže zejm. str. 13–14 napadeného rozhodnutí).

Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb. při určení druhu správního trestu a jeho výměry je třeba hodnotit mimo jiné povahu a závažnost přestupku a přitěžující a polehčující okolnosti.

Podle § 38 zákona č. 250/2016 Sb. povaha a závažnost přestupku je dána významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchaní přestupku, okolnostmi spáchaní přestupku, u fyzické osoby druhem a mírou zavinění a délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele.

Ministerstvo zcela souhlasí se závěry HSHMP, která se zabývala povahou a závažností předmětného přestupku (str. 15–16 napadeného rozhodnutí) a dostatečně posoudila význam zákonem chráněného zájmu, význam a rozsah následků přestupku, způsob a okolnosti spáchaní přestupku, a dále druh a míru jeho zavinění (tj. že šlo o úmysl nepřímý ve smyslu § 15 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb.). Dále ministerstvo ve shodě s HSHMP přihlédlo jako k polehčující okolnosti při výměře pokuty nad rámec § 39 zákona č. 250/2016 Sb., k tomu, že nejsou poznatky o tom, že by spáchaný přestupek způsobil konkrétní poškození zdraví fyzických osob. Tato polehčující okolnost má význam na snížení společenské škodlivosti jednání obviněného.

Avšak ministerstvo narozdíl od HSHMP neshledalo přitěžující okolnost v tom, že obviněný se dopustil přestupku v době nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2. Podle odborného komentáře k § 40 zákona č. 250/2016 Sb.: „*Především pro přitěžující okolnosti platí to, že řada z nich může být*

znakem skutkové podstaty přestupku. V takovém případě s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání platí, že nelze zohlednit takovou přitěžující okolnost jak v případě určení skutkové podstaty přestupku, tak jako následnou přitěžující okolnost odůvodňující přísnější správní trest.¹⁷ Ministerstvo konstatuje, že mimořádné opatření bylo vydáno podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb. právě k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, a tato skutečnost tudíž nepředstavuje ještě další, přitěžující okolnost. Ministerstvo k uvedenému přihlédlu při posouzení společenské škodlivosti jednání obviněného.

Ministerstvo neshledalo důvody pro upuštění od správního trestu ve smyslu § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., pro nějž předpokladem je, že projednání věci před správním orgánem postačí k nápravě. O tom závažnost přestupku a okolnosti jeho spáchání nesvědčí. Dále ministerstvo neshledalo ani důvody pro uložení nejmírnějšího druhu správního trestu napomenutí podle § 35 písm. a), resp. § 45 zákona č. 250/2016 Sb., neboť pouhé napomenutí by nebylo vzhledem k závažnosti, způsobu, následkům a okolnostem spáchaného přestupku adekvátní.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem se obviněnému ukládá správní trest pokuty podle § 35 písm. b) a 46 zákona č. 250/2016 Sb. a podle § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. ve výši 8 000,- Kč. § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. stanoví maximální výši pokuty za předmětný přestupek 3 000 000,- Kč. Ministerstvo považuje pokutu 8 000,- Kč za přiměřenou protiprávnímu jednání obviněného, míře a významu chráněného společenského zájmu, a současně za dostačující k tomu, aby obviněný pro příště obdobné uložené povinnosti neporušoval. Toho je pokuta schopná jen v případě, že je natolik významná pro rušitele, že se mu porušení právních povinností nevyplatí. Uložená výše pokuty tak může plnit jak represivní, tak preventivní funkci.

Ministerstvo změnilo část napadeného rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z následujících důvodů:

1. Ministerstvo konstatuje, že v případě, kdy je účastník řízení (obviněný) zastoupen zmocněncem, je třeba tuto skutečnost uvést i do výrokové části jakéhokoli rozhodnutí, které správní orgán vydává. Ministerstvo proto do výroku I. napadeného rozhodnutí doplnilo, že obviněný je na základě plné moci ze dne 26. 1. 2021 zastoupen [REDAKCE]
2. Ministerstvo ve výroku II. napadeného rozhodnutí snížilo výši pokuty z 10 000,- Kč na 8 000,- Kč, neboť na rozdíl od HSHMP nepřihlédl jako k přitěžující okolnosti, že se obviněný dopustil přestupku v době nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2.

Ve zbytku ministerstvo napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrdilo.

Povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000,- Kč byla obviněnému uložena v souladu s § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., neboť obviněný byl uznán vinným.

¹⁷ BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, str. 269-270.

Ministerstvo k námitkám uvedeným v odvolání uvádí následující:

1. K námitce týkající se toho, že se HSHMP údajně nevypořádala s právními argumenty a tvrzeními vznesenými obviněným, ministerstvo uvádí, že HSHMP se jimi podrobně zabývala na str. 7–14 napadeného rozhodnutí a ministerstvo se s její argumentací ztotožňuje, případně ji doplňuje (viz dále).
2. K námitce označené jako *Trest za uctění státního svátku a svobodu projevu* ministerstvo uvádí, že souhlasí s HSHMP (odůvodnění bodu ad 2. napadeného rozhodnutí, str. 7), že nikterak nesankcionovala politický projev jako takový, ale skutečnost, že obviněný neměl v souladu s povinností stanovenou v bodě I.1 písm. e) mimořádného opatření roušku, ústenku, šátek, šál ani jiný prostředek, který by bránil šíření kapének. Text odůvodnění a závěry, ke kterému HSHMP dospěla, nehodnotí výkon politických práv obviněného. HSHMP v souladu se zásadou legality, která jí stanoví povinnost postupovat pouze v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, řídila a uplatňovala svou pravomoc pouze k těm účelům, ke kterým jí byla zákonem svěřena, a v rozsahu, v jakém jí byla svěřena. Žádná další kritéria zde HSHMP nehodnotila.
 Skutečnost, že HSHMP na obviněného neaplikovala výjimku z povinnosti nosit roušku, kterou mimořádné opatření stanoví pro *moderátory, redaktory a další osoby v rozhlasových, televizních a dalších pořadech* (uvedenou v bodě II.2 písm. s) mimořádného opatření), vyplývá z toho, že projev učiněný obviněným ve venkovních prostorech nebyl řečnický projev osoby vystupující v rozhlasovém, televizním ani dalším pořadu. HSHMP tedy nemohla uvedenou výjimku mimořádného opatření na obviněného aplikovat. HSHMP s odkazem na zásadu legality není oprávněna výklad aplikace výjimky rozšiřovat na další případy, specificky v uvedeném ustanovení mimořádného opatření neuvedené. V opačném případě by se HSHMP mohla dopouštět libovůle, když by rozhodovala mimo působnost zákonů a předpisů, které na ni jako na správní orgán dopadají a v souladu s kterými je oprávněna hodnotit přestupkové jednání obviněného. Ministerstvo nezamýšlelo pod tuto výjimku uvedenou v mimořádném opatření podřadit rovněž řečnické projevy ve venkovním prostranství, ani projevy natáčené na kameru. Obviněným vznesená otázka rovnosti držitelů televizní licence a jiných zpravodajských subjektů není předmětem řízení o předmětném přestupku.
 Ke zpochybnění otázky zavinění ministerstvo uvádí, že obviněný se prokazatelně zdržoval na veřejně přístupném místě ve vzdálenosti dalších osob menší než 2 metry, a přesto si ochranný prostředek nenasadil na ústa a nos. Jeho zavinění ve formě nepřímého úmyslu je tak jednoznačně prokázáno.
3. K námitce označené jako *Veřejně činná osoba* ministerstvo odkazuje na text odůvodnění bodu ad 3) napadeného rozhodnutí (str. 7–8), ve kterém se HSHMP přímo vyjadřuje k tomu, proč skutečnost, že je obviněný veřejně známou osobou, nezohlednila při stanovení výše pokuty. Nelze proto nijak usuzovat, že si HSHMP protirečí. Od počátku přestupkového řízení vedeného v této věci HSHMP nikdy neuvedla, že by taková skutečnost měla vliv na výši udělené sankce obviněnému v napadeném rozhodnutí, ani v původním příkazu. HSHMP se při svém postupu a hodnocení jednání obviněného zcela řídila zákony a dalšími platnými právními předpisy v souladu se zásadami uvedenými v úvodních ustanoveních správního řádu. HSHMP nehodnotila, a ani ministerstvo nehodnotí obviněného jako veřejně činnou osobu, a nehodnotí ani vystoupení tehdejšího ministra zdravotnictví MUDr. Jana Blatného, PhD., na které obviněný poukazuje. Ministerstvo zdůrazňuje, že cílem nebylo obviněného postihnout za politický projev, ale za uvedené porušení mimořádného opatření.
4. K námitce označené jako *Pokuta za soudem zrušené opatření obecné povahy* ministerstvo odkazuje na text odůvodnění bodu ad 4. napadeného rozhodnutí (str. 8–9). Opakuje argument HSHMP, že z odůvodnění rozsudku Městského soudu

v Praze ze dne 13. 11. 2020, č.j. 18 A 59/2020-226, který napadené mimořádné opatření zrušil, je patrné, že nedošlo v tomto případě ke zrušení mimořádného opatření pro nezákonnost, ale pro nedostateční odůvodnění mimořádného opatření. Vzhledem k datu spáchání přestupku obviněným byla proto HSHMP oprávněna sankcionovat obviněného na základě mimořádného opatření, které pro nezákonnost nebylo ke dni spáchání přestupku zrušeno. O tom svědčí rovněž skutečnost, že Městský soud v Praze ve svém rozsudku, kterým zrušil mimořádné opatření dnem 21. 11. 2020, ponechal povinnost nošení roušek podle mimořádného opatření až do dne 20. 11. 2020, cit.: „Pokud jde o okamžik zrušení předmětného mimořádného opatření (jeho rozhodné části), pak podle citovaného § 101d s. ř. s. platí, že soud opatření obecné povahy zruší dnem, který v rozsudku určí. Při úvahách, k jakému okamžiku mimořádné opatření zrušit, přitom soud přihlédl k tomu, že odpůrci by měl být za účelem účinné ochrany před šířením nákazy koronaviru poskytnut rozumný časový prostor, aby, shledá-li pro to dostatek důvodů, obdobné opatření opětovně přijal a zohlednil v něm všechny výše uvedené výtky zdejšího soudu. Z tohoto důvodu soud okamžik zrušení předmětného mimořádného opatření posunul až na den 21. 11. 2020, od 0:00 hod. K uvedenému datu tedy pozbyde bod I. mimořádného opatření ze dne 19. 10. 2020 platnosti a účinnosti, přičemž při stanovení tohoto data soud rovněž zohlednil dobu prodloužení nouzového stavu do 20. 11. 2020 (viz usnesení vlády ze dne 30. 10. 2020, č. 1108); povinnost nošení roušek tak nezanikne před jeho skončením“.

K argumentaci usnesením KHS ZK ze dne 6. 11. 2020 ministerstvo sděluje, že tato věc se netýkala nošení ochranných prostředků dýchacích cest. Dále obviněný poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze, ze dne 23. 4. 2020, č.j. 14 A 41/2020–111, jeho výroky I., II., III. IV. a VI. však byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 114/2020–63, ze dne 26. 2. 2021, a věc v tomto rozsahu vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (čehož si je obviněný dle námitky sám vědom).

5. K námitce označené jako *Nezákonnost a neústavnost stanovení povinnosti nošení roušek* ministerstvo uvádí, že příslušnost ministerstva vydat mimořádné opatření explicitně vychází z § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., které stanoví, že ministerstvo k ochraně a podpoře veřejného zdraví nařizuje mimo jiné mimořádná opatření při epidemii a nebezpečí jejího vzniku; a dále z § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. Přitom právě § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. dává ministerstvu možnost stanovit zákaz nebo nařízení nějaké činnosti za účelem likvidace epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Ministerstvo dále odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí bod ad. 5 (str. 9–10) včetně judikatury.
6. K námitce označené jako *Zákon o ochraně veřejného zdraví* ministerstvo odkazuje na bod ad 6. odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 10–11), kde je dostatečně citována relevantní právní úprava a judikatura k této věci. Ministerstvo se neztotožňuje s názorem obviněného, že by v mimořádném opatření stanovilo povinnosti mimo své kompetence.
7. K námitce označené jako *Ukládání povinností nepředvídaných zákonem* ministerstvo uvádí, že se s argumenty HSHMP vypořádala v rámci bodu ad 7. odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 11). Ministerstvo jednalo v rámci svých pravomocí, které vyplývají z § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. Soudy se již opakovaně shodly na tom, že mimořádná opatření vydávaná ministerstvem ve vztahu k povinnosti nošení roušek jsou legitimní a důvodná, např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č.j. 18 A 22/2020–140, a ze dne 22. 2. 2021, č.j. 17 A 129/2020–233.

8. K námitce označené jako *Zastrašovací výše pokuty* ministerstvo uvádí, že možnost uložit pokutu do výše 3 000 000,- Kč svěřil orgánům ochrany veřejného zdraví zákonodárce (§ 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb.), tudíž je tento postup zcela v souladu se zákonem a legitimním cílem zákona. Je na konkrétním posouzení v každém individuálním případě a zhodnocení jednotlivých okolností, jak vysokou pokutu správní orgán uloží (při zachování základních zásad správního řízení, včetně zásady legitimního očekávání). Ministerstvu není z praxe známo, že by nepodnikajícím fyzickým osobám byly ukládány drakonické pokuty v horní výši možné správní pokuty.
9. K námitce označené jako *Rozpor povinnosti mít zakrytý obličej a zákazu zakrývání obličeje dle zákona o právu shromažďovacím* ministerstvo uvádí, že se při projevu uctění státního svátku a svobody projevu, které obviněný učinil dne 28. 10. 2020 před budovou Obecního domu a v blízkém okolí, nejednalo o shromáždění podle zákona č. 84/1990 Sb. o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů. Obviněný nedoložil správnímu orgánu skutečnost, že by takové shromáždění v souladu s povinností stanovenou § 4 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., oznámil pověřenému úřadu. Ministerstvo odkazuje na oficiální vyjádření Ministerstva vnitra k této problematice, které je uvedeno v odůvodnění na str. 12–13 napadeného rozhodnutí.
10. K námitce označené jako *Výjimka z důvodu přesvědčení* ministerstvo uvádí, že tzv. výhradu svědomí lze (jak již uvedla HSHMP v bodě 3. na str. 13 napadeného rozhodnutí) aplikovat zcela výjimečně v záležitostech hodných zvláštního zřetele, jelikož tato výhrada má tendenci narušovat stabilitu právního prostředí. V kontextu uplatňované výhrady je pak třeba odlišit mezi touto výhradou a občanskou neposlušností a při jejím uplatnění aplikovat test pro její uplatnění. Pokud by správní orgán připustil nějakou možnost výhrady svědomí, musela by její argumentace být velmi dobře odůvodněna, jelikož v opačném případě při pouhém vyhovění bez dalšího zkoumání by došlo k tomu, že pokud celá společnost projeví vůli aplikovat tzv. výhradu svědomí v obdobné situaci, tedy přestane nosit z vlastního přesvědčení, pro svůj názor a svědomí roušku či jiný ochranný prostředek nosu a úst, mohlo by dojít ke zcela nekontrolovanému a razantnímu šíření koronaviru SARS-CoV-2. Ministerstvo se ztotožňuje s argumentací HSHMP, že na uvedený případ nelze tzv. výhradu svědomí uplatnit.
11. K námitce označené jako *Materiální stránka přestupku nebyla naplněna* ministerstvo uvádí, že HSHMP se již s obsahově totožným argumentem vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 13–14 a ministerstvo se s veškerou její argumentací ztotožňuje. Ministerstvo je v uvedeném případě přesvědčeno, že se jednalo o chování společensky škodlivé. Zapovězené jednání, kterého se obviněný dopustil, spočívalo ve skutečnosti, že obviněný neměl nasazenou roušku ani jiný ochranný prostředek dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to po celou dobu svého projevu. Tímto byla naplněna skutková podstata přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., kterého se obviněný dopustil tím, že nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením. Škodlivost jednání je spatřována ve způsobilosti nakazit osoby, které stály v blízkém okolí obviněného po dobu jeho projevu, bezprostředně předtím a bezprostředně poté. Společenská škodlivost je dána jen tehdy, pokud je porušen nebo ohrožen nějaký společenský zájem. Jak již HSHMP uvedla s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, materiální korektiv společenské škodlivosti nemusí nutně spočívat v konkrétním reálném ohrožení tohoto společenského zájmu, ale postačí i ohrožení potencionální. HSHMP i ministerstvo jsou přesvědčeni, že byl naplněn v případě spáchání přestupků ze strany obviněného materiální korektiv společenské škodlivosti přestupku, neboť se navíc v případě

obviněného jedná o porušení právních povinností v době nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19.

Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. nepředpokládá jako předpoklad spáchání přestupku příčinnou souvislost s konkrétním nakažením jedince. Dané ustanovení takovou podmínku pro naplnění skutkové podstaty nestanoví. Není tedy povinností v uvedené věci prokázat, jestli došlo k nákaze konkrétní osoby, aby došlo ke spáchání přestupku. K tomu, že nejsou poznatky o tom, že by spáchaný přestupek způsobil konkrétní poškození zdraví fyzických osob, bylo přihlédnuto jako k polehčující okolnosti.

K tvrzení obviněného, že nemohl nikoho nakazit, protože byl zdravý, ministerstvo uvádí, že tento argument je pro posouzení protiprávnosti jednání obviněného irelevantní. Ustanovení mimořádného opatření, k jehož porušení jednáním obviněného došlo, neobsahuje odkládací podmínku, od které by záviselo, zda nastanou právní následky jednání obviněného. Povinnost nosit roušku v uvedeném časovém horizontu platila pro všechny osoby, bez dalšího, nebylo rozlišováno mezi symptomatickými a asymptomatickými jedinci. Pouze výjimky z nošení roušek uvedené v mimořádném opatření konkretizovaly situace a případy osob, pro které povinnost nosit ochranný prostředek úst neplatila. O tom, že „*zdrojem nákazy je infikovaný člověk s příznaky COVID-19 i bez příznaků onemocnění*“, je přesvědčena např. Společnosti infekčního lékařství ČLS JEP.¹⁸ Podle Státního zdravotního ústavu „*právě osoby bez příznaků mohou hrát významnou roli v šíření onemocnění COVID-19.*“¹⁹

K dalšímu argumentu, že nebyl prokázán kvalifikovaný rizikový kontakt, ministerstvo uvádí, že v tomto ohledu mimořádné opatření nestanovilo podmínku prokázání tzv. kvalifikovaného rizikového kontaktu (např. trvajících určitou dobu).

Vzhledem ke všemu výše uvedenému ministerstvo shledalo námítky jako nedůvodné a nevyhovělo návrhu obviněného na zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení přestupkového řízení.

Na základě všech shora uvedených důvodů bylo proto rozhodnuto, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

[Redacted signature area]

pověřena zastupováním na služebním místě
hlavního hygienika s postavením náměstka pro řízení
sekce pro ochranu a podporu veřejného zdraví

¹⁸ <https://www.infekce.cz/zprava21-16.htm>

¹⁹ [zakladni informace covid 19 7 aktualizace 09 03 2021 2.pdf \(szu.cz\)](#)